

Din ascunzătoarea ei din căpița de fân, privit prin ochii înlăcrimați, lui Nimue i se părea că Părintele Carden seamănă cu un duh de lumină. Impresia aceasta i-o dădeau poziția corpului său, cu spatele la soarele strălucitor, și felul în care norii curgeau pe sub mânecile lui largi și palmele ridicate, asemenea unui om care plutește pe cer. Vocea lui tremurătoare se ridica deasupra larmei provocate de behăitul caprelor, pârâitul copacilor, strigătele copiilor și tânguirea mamelor.

— Dumnezeu este iubire. Este iubire care purifică, iubire care sfințește, iubire care ne unește.

Ochii lui Carden, de un albastru pal, și-au trecut privirea peste mulțimea care urla, vrednică de milă, prosternată în noroi, înconjurată de călugări în robe roșii.

— Iar Dumnezeu vede și astăzi zâmbește, continuă Carden. Pentru că astăzi i-am înfăptuit lucrarea. Iubirea lui Dumnezeu ne-a curățat. Am ars carnea putredă. (Norii de fum care se ridicau în jurul brațelor și picioarelor lui Carden învârtejeau fulgi de cenușă încinsă. Buzele îi erau punctate de salivă.) Am îndepărtat corupția demonismului. Am exilat umorile negre de pe acest pământ. Astăzi, Dumnezeu zâmbește!

Când Carden își coborî brațele, mânecile largi se lăsară asemenea unor cortine, dezvăluind pe câmpul din spatele său infernul a treizeci de cruci în flăcări. Cei crucificați erau greu de deslușit în fumul negru și gros.

Biette, o femeie voinică, mamă a patru copii, s-a ridicat ca o ursoaică rănită și s-a târât în genunchi spre Carden, înainte ca unul dintre călugării cu tonsură, îmbrăcat în roșu, să iasă în față, să-și planteze gheata între omoplații ei și să o împingă cu fața în noroi. Iar Biette a rămas acolo, gemând în pământul umed.

Lui Nimue îi țiuiau urechile încă de când ea și Pym intraseră în sat călărind pe Doamna Amurgului și văzuseră primul cadavru pe drum. Au crezut că ar putea fi Mikkel, băiatul tăbăcarului care creștea orhidee pentru riturile din mai, însă capul lui fusese strivit de ceva greu. Nici măcar nu au putut opri ca să verifice, pentru că tot satul era în flăcări, iar Paladinii Roșii mișunau pretutindeni, robele lor umflate dansau împreună cu flăcările. Pe dealul desțelenit, șase Bătrâni ai satului ardeau deja pe crucile ridicate în grabă. Strigătele lui Pym i se păreau lui Nimue ca venind de departe; mintea ei se golea de orice gând. Oriunde s-ar fi uitat, își vedea oamenii sufocați în noroi sau smulși din casele lor. Doi paladini o târau prin cârdul ei de găște pe bătrâna Betsy trăgând-o de păr și de brațe, deși ea încerca să se apere. Păsările cârâiau și băteau din aripi, sporind haosul suprarealist. Imediat după aceea, Nimue și Pym au fost nevoite să se despartă, iar Nimue s-a adăpostit în căpița de fân, unde și-a ținut respirația în timp ce călugării tropăiau pe lângă ea, cărând pături pline cu obiecte confiscate. Au desfăcut păturile pe podeaua căruței fără coviltir în care se afla Carden, vărșând conținutul la picioarele lui. Preotul a privit în jos și a dat din cap; se aștepta la una ca asta: rădăcini de tisă și anin, figurine de lemn ale zeilor vechi, totemuri și oase de animale. Carden oftă cu un aer răbdător.

— Dumnezeu vede, prieteni. Vede instrumentele de conjurare a demonilor. Nu vă puteți ascunde de El. El va draga această otravă. Dacă-i protejați pe cei asemenea vouă, nu

veți face decât să vă prelungiți suferința. (Părintele Carden își mătură cenușa de pe tunica sa cenușie.) Paladinii mei Roșii sunt nerăbdători să vă asculte mărturisirile. Pentru binele vostru, mărturișiți de bunăvoie, căci frații mei sunt abili într-ale instrumentelor inchizitoriale.

Paladinii Roșii au pătruns în mulțime pentru a-i alege pe cei care urmau să fie torturați. Nimue își privea familia și prietenii strângându-se unii într-alții pentru a se feri de paladini. Când copiii erau smulși din brațele mamelor, țipetele se înteteau.

Neimpresionat, părintele Carden a coborât din căruță și a traversat drumul înnoroiat spre un călugăr înalt și lat în umeri, îmbrăcat în cenușiu. Sub glugă, obrajii lui erau slabi și ciudate semne din naștere i se umflau în jurul ochilor și-i coborau pe față asemenea unor șuvoaie de cerneală. Din cauza strigătelor din jurul ei, Nimue nu putea să le audă cuvintele, însă Carden și-a pus asemenea unui părinte mâna pe umărul călugărului și l-a tras înspre el să-i șoptească la ureche. Astfel aplecat, călugărul a dat de mai multe ori din cap ca reacție la cuvintele lui Carden, care a arătat înspre Pădurea de Fier; călugărul a dat din cap pentru o ultimă oară, apoi a încălecat pe calul său alb și iute.

Nimue s-a întors către Pădurea de Fier și l-a văzut pe Veveriță. Era un băiat de numai zece ani; stătea împietrit în calea călugărului, cu sângele curgându-i pe obraji, trăgând o sabie după el. Văzându-l, Nimue a țâșnit din căpița de fân și s-a năpustit asupra lui. În spatele ei răpăitul calului Călugărului Cenușiu devenea tot mai puternic.

— Nimue!

Veveriță se întinse spre ea, iar ea îl lipi de zidul unei colibe, în timp ce călugărul trecu pe lângă ei asemenea unui fulger.

— Nu-l găsesc pe tati! țipă Veveriță.

— Veveriță, ascultă-mă. Du-te la scorbura din frasin și ascunde-te acolo până la noapte. Înțelegi?

Veveriță încercă să se elibereze.

— Tati!

Nimue îl scutură.

— Veveriță! Fugi. Cât poți tu de repede. Mă ascuți? (Nimue îi striga în față. Veveriță dădu din cap.) Fii curajos. Aleargă așa cum alergi atunci când hăituim vulpile. Nimeni nu te poate prinde.

— Nimeni, șopti Veveriță, adunându-și curajul.

— Ești cel mai iute dintre noi toți.

Nimue își înghiți lacrimile, pentru că nu voia să-l lase să plece.

— Vei veni și tu? o imploră Veveriță.

— Da, îi promise Nimue, dar mai întâi trebuie să-i găsesc pe Pym, pe mama și pe tatăl tău.

— Am văzut-o pe mama ta lângă templu, ezită Veveriță. O urmăreau.

La aflarea acestei vești, venele lui Nimue fură străbătute de gheață. Aruncă o privire spre templul din vârful colinei. Apoi se întoarse către Veveriță.

— Iute ca vulpea, îi porunci.

— Iute ca vulpea, repetă Veveriță, încordându-se și aruncând priviri furișe în stânga și-n dreapta.

Cei mai apropiați paladini erau prea ocupați să bată un țăran care se împotriva, așa că nu-i observară. Prin urmare, fără să privească în urmă, Veveriță țâșni de-a curmezișul pășunii în direcția Pădurii de Fier.

Nimue a sărit pe drum și a luat-o la fugă în direcția templului. A alunecat și a căzut în noroiul răscolit de urmele cailor, amestecat cu sânge. Pe când se ridica în picioare, un călăreț s-a întors brusc de lângă una dintre colibele în flăcări. Nimue abia a apucat să vadă bila de fier învârtindu-se pe lanț. A încercat să se ferească, dar aceasta lovit-o la

baza craniului cu o forță atât de mare încât aproape că a ridicat-o în aer, trimițând-o într-o grămadă de lemne de foc. Lumea s-a dezlipit, în timp ce Nimue a văzut o explozie de stele și a simțit un lichid cald scurgându-i-se pe ceafă și pe spate. Întinsă la pământ, printre lemnele de foc, Nimue a văzut lângă ea un arc rupt în două. Arcul distrus. Cerbul tânăr. Consiliul. Hawksbridge.

Arthur.

Faptul că a trecut doar o zi părea imposibil. Și, pe când își pierdea cunoștința, un gând a făcut-o să se sufoce de groază: n-a fost decât vina ei.

— **D**ar de ce trebuie să pleci? întrebă Veveriță în timp ce se urca pe brațul acoperit de mușchi al unei statui sfărâmate.

— Mai stau, îi spuse Nimue, privind îndeaproape un mănunchi de flori purpurii care crescuse printre rădăcinile unui frasin bătrân.

A încercat să se gândească la o modalitate de a schimba subiectul, dar Veveriță insista.

— Dar de ce vrei să pleci?

Nimue ezita. Cum ar fi putut să-i spună adevărul? N-ar fi făcut decât să-l rănească și să-l tulbure, iar asta ar fi dus la și mai multe întrebări. Voia să plece pentru că era indezirabilă în propriul ei sat. Temută. Criticată. Vorbită pe la spate. Arătată cu degetul. Copiilor din sat li se spunea să nu se joace cu ea din cauza cicatricilor pe care le avea pe spate. Din cauza întâmplărilor întunecate din copilăria ei. Pentru că tatăl ei o părăsise. Pentru că era *blestemată*. Și poate că aveau dreptate. *Legătura* ei cu Cele Tainice – așa-i zicea mama ei, „legătură“; Nimue obișnuia să o numească „posedare“ – era puternică și întunecată și diferită de a tuturor Oamenilor Cerului pe care-i cunoștea. Și o lovea pe neașteptate, în mod straniu, uneori violent și imprevizibil, prin viziuni ori crize, ori se întâmpla ca pământul să se încovoiaie, ori să tremure, ori ca obiectele de lemn din preajma ei să se preschimbe într-o masă grotescă. Senzația era ca atunci când îți vine

să vomîți. Iar sentimentele de după erau aceleași: asuda, îi era rușine, se simțea golită. Doar statutul mamei, care era Preoteasa Druizilor, îi împiedica pe săteni să o gonească pe Nimue cu bâte și cuțite. De ce să-l încarce pe Veveriță cu toate astea? Nella, mama lui, era asemenea unei surori pentru mama ei și ca o mătușă pentru Nimue. Așa că-l menaja binevoitoare pe Veveriță de toate zvonurile întunecate. În ochii lui, Nimue era normală, plictisitoare chiar (mai ales în timp ce se plimbau prin natură), iar lui Nimue îi convenea de minune acest lucru. Dar știa că nu avea să dureze.

S-a simțit săgetată de vinovăție când a măsurat cu privirea povârnișurile de un verde primordial ale Pădurii de Fier, plină de zumzăitul, ciripitul și sporovăiala vieții și chipurile misterioase ale Vechilor Zei, chipuri care străpungeau rădăcinile și pământul negru, chipuri cărora le dăduse nume de-a lungul anilor: Nas Mare, Trista Doamnă, Chelul cu Cicatrice – rămășițele unei civilizații apuse de multă vreme. Să plece de aici ar fi însemnat să lase în urmă vechii ei prieteni.

Decât să-l tulbure pe Veveriță, Nimue era consecventă în minciuna ei.

— Nu știi, Veveriță. Nu ți se întâmplă să tânjești după lucruri pe care nu le-ai văzut niciodată?

— Cum ar fi o Aripă Selenară?

Nimue zâmbi. Privirea lui Veveriță cerceta mereu coroanele copacilor în speranța de a zări o Aripă Selenară.

— Da. Sau oceanul. Sau Orașele Pierdute ale Zeilor Soarelui. Templele Plutitoare.

— Nu sunt reale, spuse Veveriță.

— Cum putem să știm dacă nu le căutăm?

Veveriță își acoperi gura cu mâinile.

— O să pleci și n-o să te mai întorci niciodată, asemenea lui Gawain?

La auzul aceluia nume Nimue simți o lumină în interiorul ei. Își aduse aminte că avea șapte ani, își ținea brațele încolăcite în jurul gâtului lui Gawain în timp ce acesta o căra în spate chiar prin aceste păduri. La paisprezece ani, Gawain cunoștea darurile speciale ale fiecărei flori, frunze și scoarțe de copac din Pădurea de Fier, remedii, otrăvuri, care erau infuziile de frunze care induceau viziuni și care erau cele care înlănțuiau inimile, ce scoarță de copac trebuia să mesteci ca să declanșezi travaliul și ce cuiburi de pasăre preziceau starea vremii. Își aduse aminte de cum stătea între genunchii lui, brațele lui lungi învăluind-o asemenea celor ale unui frate mai mare, în timp ce puii păsărilor de pradă piuiau în poala lor, în timp ce Gawain o învăța cum să citească modelele din interiorul ouălor sparte în căutarea indiciilor privind sănătatea pădurii.

El n-a judecat-o niciodată pentru cicatricile ei. Zâmbetul său era întotdeauna binevoitor și îl afișa cu ușurință.

— S-ar putea întoarce într-o bună zi, spuse Nimue, mai mult cu speranță decât cu încredere.

— În căutarea lui pleci? întrebă Veveriță și-i arătă un zâmbet larg.

— Ce? Nu, nu fi ridicol, zise Nimue și-l ciupi pe băiat de braț.

— Au!

— Și acum fii atent, îi ceru ea, exagerându-și căutătura aspră, pentru că m-am săturat să-ți tot salvez fundul în timpul lecțiilor.

Nimue arătă spre un tufiș înconjurat de urzici.

Veveriță își dădu ochii peste cap.

— Rădăcină de osha. Ne protejează de magia neagră.

— Și?

Veveriță își încreți nasul, gândindu-se.

— E bună pentru durerile de gât?

— Ai ghicit, îl tachină Nimue, apoi ridică piatra, scoțând la iveală flori mici și albe.

Adâncit în gânduri, Veveriță începu să se scobească în nas.

— Sorbestrea, pentru deochi, spuse el. Și pentru mahmureală.

— Ce știi tu despre mahmureală?

Nimue îl înghionti ușor, iar el chicoti și făcu o tumbă pe spate, aterizând în mușchiul moale. Apoi începu să-l alerge, dar nu reușea niciodată să-l prindă, iar el țâșni sub bărbia căzută a Tristei Doamne și sări pe o creangă de unde avea o vedere liberă către pășunile și colibe din Dewdenn.

Nimue i se alătură, gâfâind ușor, bucurându-se de briza care-i trecea prin păr.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Veveriță cu simplitate, luând-o de mână.

— O să-ți fie? (Nimue îi dădu una cu șoldul și-i trase capul transpirat spre pieptul ei.) Și mie o să-mi fie.

— Mama ta știe că pleci?

Nimue își cântărea răspunsul când simți murmurul Celor Tainice în stomac. A împietrit. Era o senzație urâtă, ca apariția unui hoț în cadrul ferestrei. I se uscă gâtul. Vocea ei suna un pic dogit când îl înghionti pe Veveriță și-i spuse:

— Hai, fugi acum. Lecția s-a terminat.

Plăcute cuvinte pentru urechile lui.

— Iei! S-a terminat cu învățatul!

A zbughit-o printre lespezi și a dispărut, lăsând-o pe Nimue singură și suferindă din cauza grețurilor.

Oamenii Cerului erau familiarizați cu Cele Tainice, spirite ale naturii din care se credea că se trăgea clanul lui Nimue. Într-adevăr, ritualurile Oamenilor Cerului le invocau pe Cele Tainice în privința tuturor lucrurilor, mici și

mari. În timp ce Preoteasa Druizilor conducea ceremoniile importante ale anului și arbitra disputele dintre Bătrânii satului și familii, Berivoiul trebuia să le invoce pe Cele Tainice pentru a binecuvânta recolta sau pentru a aduce ploaia, a înlesni nașterea, pentru a ghida spiritele înapoi către soare. Cu toate astea, așa cum aflase Nimue încă de când era mică, aceste invocații, aceste chemări ale Celor Tainice erau în mare măsură formale. Cele Tainice răspundeau rar. Aproape niciodată. Chiar și Berivoii, aleși pentru presupusa lor legătură cu Cele Tainice, erau lăsați să intuiască mesajele spiritelor prin citirea norilor sau gustatul noroiului. Pentru majoritatea Oamenilor Cerului, Cele Tainice veneau într-o picătură de apă sau de rouă. Pentru Nimue ele curgeau ca un râu cu ape repezi.

Însă în acest moment, sentimentul era diferit. Murmurul îi palpita în pânțece, dar peste Pădurea de Fier coborî calmul, liniștea. Nimue își simțea inima bătând în piept, însă nu doar de frică, ci și în anticipare. Ca și cum se apropia ceva. O auzea în foșnetul frunzelor, în zgomotul cicadelor, în adierea silențioasă a vântului. În interiorul acestor sunete, Nimue distingea cuvinte, asemenea murmurului unor voci surescitate într-o încăpere aglomerată. Îi dădea speranța unei comuniuni care să aibă sens. Care să-i ofere răspunsuri. Care să-i spună de ce este diferită.

A simțit mișcare și s-a întors, văzând un mic căprior care stătea destul de aproape de ea. Murmurul din pânțece a crescut în intensitate. Căpriorul se holba la Nimue cu ochii lui negri, pătrunzători, cu o privire mai bătrână decât buturuga moartă de sub ea și mai bătrână decât razele soarelui care-i cădeau pe obraji.

Nu-ți fie teamă, a auzit Nimue o voce și nu era cea a gândurilor ei. Era vocea căpriorului. *Moartea nu este sfârșitul.*

Nimue nu putea să respire. Îi era teamă să se miște. Tăcerea îi vuia în urechi. Un sentiment copleșitor de

uimire, asemenea întinderilor unui vis îi umplea spațiul din spatele ochilor. S-a împotrivit îndemnului de a fugi sau de a-și strânge pleoapele, așa cum făcea de obicei până când trecea valul. Nu, voia să întâmpine conștientă momentul acela. În sfârșit, după atâția ani, Cele Tainice voiau să-i spună ceva.

Soarele s-a ascuns în spatele unui nor, iar pădurea a devenit întunecată și rece. În ciuda fricii, Nimue continua să susțină privirea căpriorului. Era fiica Preotesei Druizilor și nu avea să bată în retragere în fața minții ascunse a Celor Tainice.

Nimue se auzi întrebând:

— Cine va muri?

A auzit zbârnâitul catgutului, un fluierat, și o săgeată se înfipse cu zgomot surd în gâtul căpriorului. Odată ce legătura a fost tăiată, din copaci a țâșnit un stol de păsări negre. Nimue s-a întors furioasă. Iată-l pe Josse, unul dintre gemenii păstorului, ridicându-și pumnul în semn de victorie. Nimue s-a întors către căpriorul care zăcea în țărână, cu ochii sticloși și goi.

— Ce-ai făcut? a strigat Nimue, în timp ce Josse își făcea drum printre crengi pentru a-și recupera prada.

— Tu ce crezi? Fac rost de cină.

Josse prinse căpriorul de picioarele din spate și-l săltă pe umeri.

Pe gâtul și obrajii lui Nimue se cățarau lujeri argintii în timp ce furia puneă stăpânire pe ea, iar arcul lui Josse s-a contorsionat într-un mod imposibil, apoi i s-a rupt în mână, tăindu-i carnea. Șocat, băiatul a aruncat trupul căpriorului și arcul pe jos, unde acesta din urmă a început să se zvârcolească precum un șarpe muribund.

Josse a ridicat privirea către Nimue. Spre deosebire de Veveriță, el cunoștea toate zvonurile întunecate.

— Vrăjitoare nebună!

